

[Socialministeren.]

ne. Men jeg må dog gøre opmærksom på, at det vil indebære betydelige problemer, navnlig på grund af de forøgede udgifter. Hvis arbejderne og arbejdsgiverne skal bære $\frac{5}{6}$ af udgifterne, således som det forudsættes i sygeforsikringsloven, kan der måske blive tale om op imod en fordobling af det nuværende bidrag på henholdsvis $4\frac{1}{2}$ og 9 øre pr. arbejdstime, og en automatisk regulering af satserne forudsætter også automatisk regulering af bidragene. Det er derfor klart, at gennemførelsen af disse forbedringer, hvor megen sympati man end har for dem, ikke kan ske, uden at man til bunds har undersøgt mulighederne for deres finansiering, og herom er det nødvendigt at forhandle med arbejdsmarkedets parter, og også spørgsmålet om statens tilskud må komme ind i billedet. I disse overvejelser må også indgå spørgsmålet om, i hvilket tempo forbedringerne skal ske, og hvad der i givet fald må have prioritet frem for andre ting.

På lidt længere sigt kan det ikke være tilstrækkeligt, at dagpengene ydes med ens beløb til alle, der omfattes af ordningen. På lidt længere sigt er der behov for, at ydelsen til den enkelte er nøjere afstemt efter den hidtidige indtægts størrelse. En ordning med individuelt afpassede dagpengeydelse inden for sygeforsikringen kræver dog omfattende administrative ændringer, som nok bør gennemføres i forbindelse med socialreformkommissionens arbejde.

Valbak: Må jeg først sige, at jeg er glad for, at ministeren har villet redegøre for disse forhold og uddybe, hvad der er sagt den 14. februar og senere her i tinget om disse problemer.

Jeg mener også, at der her er kommet — det ser jeg med tilfredshed på — en bekræftelse af, at en harmonisering af dagpenge-reglerne og dermed en ligestilling i de tre situationer, jeg omtalte, er et spørgsmål, der indeholder en del vigtige komponenter, som går ud over karenstidsreglernes forskellighed, som omtalt i mit første indlæg bl. a. basisbeløb, antallet af udbetalingsdage pr. uge og pr. år og spørgsmålet om automatisk eller ikke-automatisk regulering.

Jeg var og er meget tilfreds med socialministerens bemærkning den 14. februar til

hr. Erik Hansen (Ålborg amt), hvori bekræftedes regeringens ønske om fremme af socialreformkommissionens arbejde, det vil jeg også gerne sige ved denne lejlighed, men jeg synes, det for så vidt gav mig en yderligere baggrund for at rejse spørgsmålet om et problem med på den ene side et videre omfang end dagpengene i henhold til ulykkes- og sygeforsikringsloven, men på den anden side så velafgrænset, at en isoleret løsning skulle kunne fremmes. Og jeg synes, at det trænger sig på.

Hertil kommer, at en isoleret løsning, så vidt jeg kan se, ikke foregriber den fremtidige sociale struktur, som man nu kan skimte den, men vil føje sig smukt ind deri.

Men endnu en gang tak for redegørelsen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helge Nielsen* til boligministeren:

„Finder ministeren det rimeligt, at gældende lov tillader, at beboerne i saneringsmodne områder gennem forhøjet leje betaler for gårdrydninger, og agter ministeren at foreslå en lovændring, der hindrer dette?

Helge Nielsen: Mit spørgsmål til boligministeren er begrundet i, at ejere af ejendomme, hvor der foretages gårdrydninger eller gårdsaneringer, kan pålægge lejerne en husleje-forhøjelse, en forhøjelse, der dækker såvel udgifterne ved saneringen, som også en forhøjelse, der skal være udtryk for den såkaldt forhøjede brugsværdi af det lejede.

Det kan måske være rimeligt i visse boligområder, men absolut urimeligt, når det gælder saneringskvartererne. I disse områder er der meget få legemuligheder for børn; de er i reglen henvist til uhumske baggårde, skurtag og lignende steder. Der er ingen eller få grønne områder, hvor børn og voksne kan beskæftige sig i deres fritid — ting, der indgår som naturlige led, når der planlægges nye boligområder.

Beboerne i de saneringsmodne områder er i forvejen samfundets stedbørn. De og mange med dem venter med længsel på en ny saneringslov og har med sorg konstateret, at boligministeren imod forventning ikke fremsatte disse lovforslag inden 15. marts. Det offentlige bekoster oprettelse af legepladser og grønne områder, hvor der er mu-